

Cho eminent, Girotto prominent

Soo Cho Quartet featuring Javier Girotto, woensdag 21 oktober 2009, Paradox, Tilburg

Voor dit laatste concert van het Soo Cho Quartet featuring Javier Girotto (naar een idee van programmeur Joop Mutsaers) werden in Paradox nog eens alle registers opengetrokken. Pianiste Cho heeft zich met verve genesteld in het gezelschap vrouwen in de Nederlandse jazz die er toe doen. Haar ietwat verlegen en timide verbale presentatie op het podium staat in aangenaam contrast tot haar overtuigende muzikale mededelingen. Met een behaaglijk toucher, inzicht, techniek en vormgevoel weet ze haar ideeën te communiceren. Daarbij geruggensteund door de solide bas van Sven Happel en percussieve colorist Yonga Sun. Deze is in elke setting waardevol en mede beeldbepalend.

De overwegende zachtheid van Cho versus het musculouse spel van Girotto was opmerkelijk en ongewoon. Het was ook wennen aan het hoge, indringende geluid van Girotto's sopraansax. We waren immers gewend aan (en verwend geraakt door) het warme bugelgeluid van Angelo Verploegen (hij was als toehoorder aanwezig) op Cho's debuut-cd 'Prayer'. Ook diens speelstijl verschilt nogal met Girotto's temperamentvolle en soms geagiteerde spel, waartoe af en toe ook Sun zich liet verleiden.

De pianiste hield zich echter met verve staande naast deze Italiaanse gevestigde waarde. Hoewel ze de hele avond blootsvoets de pedalen bediende, bleef ze stevig in haar schoenen staan en behield haar eigen- en herkenbaarheid. Excellent was haar spel in 'Still There', waarin Javier Girotto solo een uiterst beheerste en lyrische solo-intro blies van ruim acht minuten! Een etude van formaat met spitsvondige modulaties van de melodie-riff.

Behalve de voortreffelijke composities van Cho was het concert zoals aangekondigd: *featuring* Javier Girotto. Hij werd door deze groep op zijn wenken bediend. Yonga Sun en Sven Happel zorgden voor extra vuur aan de schenen en dynamische oppeppende onderbouwingen. In 'Missing Bullit', met een repetitieve riff die al modulerend naar een climax ging, hoorden we Sun en Happel minutenlang soleren op een monotone *single-note* basis van de piano, tot aan het abrupte einde van het stuk. Overigens verdient ook Suns heerlijke introsolo van 'The Rabbit Eats My Salad' hier vermelding.

In de tweede set gaf Cho een aangrijpende uitvoering van haar compositie 'Little Prince', waarin Happel zijn bassolo liet juichen en zijn toon gloeien. Hier had Girotto niet zijn beste moment, vanwege te veel haast en te weinig verhaal in zijn aandeel. In 'Prayer' gunde Cho ons een blik in haar hart. Ze bracht met breekbaar spel emotie teweeg onder de toehoorders. Empathisch was de subtiele aansluiting van Girotto, die hier op kousenvoeten, pianissimo invoegde tot besluit.

De uitsmijter, het percussieve 'Major Revolution', werd gevolgd door de toegift 'My Funny Valentine'. En nee, niet een zoveelste mwah-interpretatie van deze standard, maar een welkome eigenzinnige wedergeboorte. Een mooi einde met een laatste welverdiend spotlight op Soo Cho.

Klik [hier](#) voor een fotoverslag van dit concert.